

[Gammelgaard]

De foreslåede begrænsninger i mulighederne for optagelse af realkreditlån vil ligeledes bidrage til at nedsætte det lånefinansierede forbrug.

Formålet med begrænsningen af aktiviteten i bygge- og anlægssektoren er at forhindre flaskehals- og paradoksproblemer på arbejdsmarkedet. Netop bygge- og anlægssektoren er i øjeblikket udsat for overophedning. Lønudviklingen inden for branchen sprænger lønrammen med fare for glidning over i andre brancher.

Det er nødvendigt at gribe regulerende ind, hvis vi skal undgå, at pris- og omkostningsstabiliteten ikke slås i stykker. Forslagene er således med til at sikre reallønnen.

Den socialdemokratiske chefstrateg i disse dage, fru Ritt Bjerregaard, har kaldt regeringens politik og de fremsatte lovforslag for perspektivløse. Jeg vil gerne stille det spørgsmål, om man kan betragte det som perspektivløst, at vi igennem denne politik fastholder en høj økonomisk vækst, ja, en vækst, der er blandt de højeste i Europa. Kan man betegne det som perspektivløst, at vi fører en politik med faldende arbejdsløshed, hvor vi nu kommer til at opleve, at arbejdsløsheden falder yderligere med 20.000 næste år? Er det perspektivløst, at prisstigningerne er lave – blandt de laveste i Europa? At renten er faldet til under det halve af, hvad den var under den socialdemokratiske regering, og nu vil falde yderligere? Er det perspektivløst at nedbringe underskuddet på statsfinanserne fra forventeligt 80 mia kr. i 1983 til 14,5 mia kr. i 1986? Og er det perspektivløst at foretage sig noget, der virker positivt og dermed nedbringe betalingsbalanceunderskuddet? Nej, man kan ikke på nogen af disse punkter tale om noget perspektivløst.

Jeg hører også, at den socialdemokratiske ordfører i dag kalder den pakke lovforslag, vi nu behandler, for et misfoster. Ja men er det et misfoster, at man sikrer videreførelsen af de resultater, som vi har opnået? Er det et misfoster, at vi sikrer lønmodtagernes real-løn, og at vi får nedbragt ledigheden?

Vi ved jo, at socialdemokratiet vanen tro kritiserer regeringens økonomiske politik, men hvad er så alternativet? I dag har man fremsat 6 punkter af det samlede program, man kalder »Danmark for hele folket«.

Nu vil jeg gerne spørge socialdemokraterne, hvordan dette regeringsprogram »Dan-

mark for hele folket« egentlig virker – det er jo et regeringsprogram, siger man, for 1986-1990 – på betalingsbalancen. Ja, forslagene, hvoraf nogle er blevet fremsat i dag, går ud på nedsat arbejdstid til 35 timer, betalt frihed til uddannelse, regulering af dagpengesatser m.v., ophævelse af karensdagen, forhøjelse af bistandshjælpen, bygning af flere støttede boliger, jobskabelse for unge og ungdomsgaranti, forhøjelse af folkepension og efterløn, uddannelsestilbud til ledige og 50 pct. større kulturbevillinger. Dette koster mere end 25 mia kr. om året i nye offentlige udgifter. Oven i alt dette kommer så de helt store reformer: tvungen overskudsdeling, pensionsreform, uddannelsesreform, miljøreform. Hvordan tror man egentlig at alt dette vil påvirke betalingsbalancen?

Jeg er overbevist om, at man ved at gennemføre den politik, som socialdemokraterne for øvrigt også gik til kommunevalg på, forstår jeg, ganske enkelt vil få betalingsbalanceunderskuddet til at stige til helt uacceptable højder.

Det er også interessant at lægge mærke til den socialdemokratiske optagethed af betalingsbalanceunderskuddet, når man tager i betragtning, at socialdemokratiet som regeringsbærende parti i 1960erne og 1970erne kunne leve med stadig voksende underskud, underskud, som i forhold til bruttonationalproduktet i hvert fald kan måle sig med det underskud, der nu er tale om – ja, som overstiger det.

Socialdemokratiet har, som det er blevet sagt, foreslået nogle nye poster på finansloven, og budgetdepartementet siger klart, at de på kort sigt vil forværre betalingsbalancen med 1,2 mia kr., og at forværringen i løbet af 3-4 år forøges til op mod 3 mia kr. Socialdemokratiets bekymring for betalingsbalancen kan med andre ord, når vi kommer til realiteterne, ligge på et meget lille sted.

Et drastisk og panikagtigt indgreb vil skade mere, end det gavner, for det vil betyde store omvæltninger i en ellers sund og fornuftig udvikling. Den justering, vi nu gennemfører, vil betyde, at dansk økonomi vil kunne fortsætte med at fremvise positive resultater. Justeringen vil holde indkomstpoltikken på sporet og dermed holde inflationen i ave. Det er afgørende, hvis de danske virksomheder fortsat skal kunne forbedre deres konkurrenceevne og vinde markedsandele.